

[Christmas Møller.]

vælges en Venstremand eller en Socialdemokrat. Det, der har Interesse ved det Valg, der forestaar oppe paa Øerne, er ikke, om der vælges en Mand af den ene eller den anden politiske Anskuelse, nej, det, der for os har Interesse, er, om der vælges en Tilhænger af det Parti, som ønsker stærk Tilknytning til den øvrige Del af Riget, eller en Tilhænger af det Parti, der ikke gør det. Men den Mand og det Parti, som Socialdemokratiet er gaaet i Samarbejde med, er ikke Udtryk for en Politik, som falder ind under den Erklæring, jeg her har nævnt, og jeg synes, det er særdeles formaalstjenligt, at vi faar klar Besked med Hensyn til dette Spørgsmaal. Der er jo før gaaet et og andet Telegram til Færøerne. Det var ganske behageligt, om der kunde gaa et Telegram til Færøerne om den nuværende Statsministers Tiltræden af Erklæringerne af 1923 og 1924.

Endelig sagde den højtærede Statsminister henvendt til mig, at Socialdemokratiet har aldrig været Tilhænger af Told, og at Vejekongressen intet ændrede i Socialdemokratiets Program eller Stilling. Ja, jeg ved jo nok, at naar man diskuterer Toldspørgsmaal, saa kan der være Vanskeligheder ved at faa fuld Klarhed over den højtærede Statsministers Anskuelser, men jeg vil da ændre mit Spørgsmaal. Jeg spurgte ikke om Socialdemokratiets Program, jeg spurgte ikke om, hvad man havde gjort tidligere, men jeg sagde: Er Stillingen den, at hvis Arbejdsløsheden, hvis den økonomiske Krise vedvarer, er man saa afskaaret fra at fremlægge, drøfte eller forhandle Toldforanstaltninger?

Dette er et meget naturligt Spørgsmaal at stille efter den Oppositionspolitik, Socialdemokratiet førte, og det er et meget naturligt Spørgsmaal, om den radikal-socialistiske Regering har Mulighed eller ikke har Mulighed for f. Eks. at fremlægge et Kriseværnsforslag som det, man i sin Tid har fremlagt, med Toldsatser op til 24 pCt. Det er et meget naturligt Spørgsmaal under Hensyn til hele den Politik, der skal føres i Landet, at man faar Besked om, hvorvidt en saadan Mulighed overhovedet er afskaaret, eller om slige Spørgsmaal kan drøftes og forhandles.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte, at der var ikke blevet sagt saa forfærdelig meget fra konservativ Side. Ja, det er nu vel ogsaa Regeringen, der skal komme med Forslag, og ikke os andre. Videre vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen angaaende de Betragtninger, han anstillede, at han kan jo ikke have glemmt den Folketingsmand, der nævnte inden Valget, at hvis en kommende Regering efter

Valget ikke evnede at gøre noget for at bedre Situationen, er den ikke mere berettiget til at sidde end den nuværende. Denne Udtalelse kan det ærede Medlem ikke have glemmt, men den vil det ærede Medlem først have drøftet til Efteraaret, for nu vil han sandelig have sin Sommerferie. Men den er i stik Modstrid med hele hans Oppositionspolitik og ogsaa den Maade, hvorpaa Socialdemokratiet førte sin Valgkamp, hvor man, som jeg har omtalt, hævdede, at man havde Forslag liggende parat til Gennemførelse.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var aabenbart utilfreds med, at jeg havde sagt, at det var en fastslaaet Kendsgerning, at hans Regering vilde være en Mindretalsregering, en fastslaaet Kendsgerning, baade i 1926 og ogsaa i Aarene derefter. Det ærede Medlem sagde, at der var jo ingen Grund til Fortrolighed — det er kun de Radikale og Socialdemokraterne, der ønsker Fortrolighed. Dertil er for det første at sige, at fra Venstres Side indledede man Forhandlingerne i 1926 under fortrolig Form, ønskede, at de skulde være fortrolige. Men jeg kan godt indrømme det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at man for min Skyld saamænd godt kan sige, hvad der drøftedes under de Forhandlinger.

Det kan ikke nytte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at han i den Diskussion, vi gentagne Gange har haft om det Spørgsmaal, for det første ganske ser bort fra det ærede Medlem Hr. Pürschels og mine gentagne Spørgsmaal om den Politik, der skulde føres i 1927 og 1928, og dernæst fra, hvordan man fra Venstres Side afviste Spørgsmaalet om et nærmere Samarbejde. Det er positivt urigtigt, at Venstre i 1926 tilbød et Samarbejde grundet paa Aftaler med det konservative Parti; Venstre gik ind i et Arbejde for en Koalitionsregering af alle Partier. Det gjorde man, fordi det radikale Parti havde givet Kongen det Raad, at saaledes burde man løse Krisen, og det Raad mente Majestæten at maatte følge. Derfor blev det ærede Medlem Hr. N. Neergaard opfordret til at føre Forhandlinger herom. Men da disse Forhandlinger var bristet, kom hverken det ærede Medlem Hr. N. Neergaard eller det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal til det konservative Folkeparti med Forslag om at føre en Koalitionspolitik eller en paa Aftaler bygget Politik. Nej, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som førte Forhandlingerne, henvendte sig først til det radikale Venstre og bad dette Parti om Arbejdskraft og Arbejdsro.

Men deri ligger jo Beviset for, at det kommende Venstreministerium vilde